

ječmen. Naš oče, velik in močan, obstoji sredi njive in se, vsem na očeh, spreminja v smreko. Mati postane vrba, brat topol ob hudourniku. Iz otrok vro blažilni in tolažilni studenci. V točilnicah zaživi vino in se peni prek miz in stolov čez gostilniški prag v zeleno naravo.

Večkrat popotujemo v tistem čudnem času mimo nenavadnih skal in dreves in vemo, da prebivajo v njih tete, strici in babice. Oblaki so tedaj živo rdeči ali temno zeleni, v gozdu pa done iz praproti najlepše melodije sveta.

Neznani popotniki prihajajo v tistem času v naše kraje. Vsi nas blagrujejo zaradi rastistvora, v katerem smo tako srečni.

Žal je sanjski rastistvor prehitro mimo. Že se začne vetrovna jesen z biči dežja in neprijetno bliskavico na vzhodu.

## Parapsihologija

KAJ JE  
POVEDALA NOČ

Včasih zaslišimo pred spanjem steklene ukaze,  
tedaj so zrcala črna kot noč.

Včasih se v zrcalih prav nič ne prikaže,  
četudi kričiš vso noč na pomoč.

Čudne reči se gode najgloblje v koreninah,  
toda tega ne vidiš, ker si slep.  
Čudežni mrtvec si v steklenih globinah,  
vso noč te spremlja mrtvaški pogled.

Toda zrcala ne spregovorijo.  
Čudež se tu nikoli ne zgodi.  
Niti device niti zelene pokrajine  
ni v naši smrti na robu noči.

KAJ PREMIŠLJUJEŠ  
PONOČI

V somraku se stenska ura ustavi,  
nihalo odpade, mesec odide v Afriko.  
Ponoči letijo krvavi žerjavi,  
steklo bolšči v nas z razbitimi očmi.  
Gozd je preprežen s kovinskimi pajčevinami,  
svet je prazen in negotov.  
Noči so oborožene s kužnimi lunami,  
psi imajo vse dni steklino.  
Vse spi pod črnimi ponjavami,  
naša usoda se lomi v pobesnelem kolesju,  
mrtvi čas se več ne ustavi,  
meč je rokopis zadnjih mejnih pokrajin

nekega mesta iz knjig, mesta brez vodnjakov  
in veselega cvetja,  
mesta, v katerem se stenska ura ustavi,  
mesta, nad katerim letijo krvavi žerjavi.

# KAJ SE ZVEČER DOGAJA

Zvečer je pohišstvo nevarno:  
stol eksplodira s hudim pokom,  
omara se podre sama od sebe,  
pisalno mizo odnese nad oblake,  
slike padejo s stene kot orumenelo listje jeseni.  
Pisatelj se ob takem večeru razstavi na prafaktorje:  
glava se odkotali v Afriko in vedežuje črncem nemogoče napovedi,  
roke potujejo po Parizu in se jih vsi boje, ker so brez telesa,  
noge pa ostanejo v delovni sobi  
in igrajo silno pošasten nogomet s knjigami  
in razpadajočim pohištvom.  
Vse je neverjetno mračno in svečano.  
Samo ura od časa do časa s posebnim namenom udari,  
ko oznanja ta pošastni čas.

# HVALNICA MESECU

Rdeči meseci nas obiskujejo zvečer,  
a večkrat so iz samega srebra,  
toda tuji, mrzli, nejasni v jasnosti.

Zdi se nam, to je čudežna,  
a grozljiva mojstrovina:  
ta mesec brez strasti,  
ta hladna konstrukcija  
iz najtrdnjše kovine.

Vse mine, samo mesec ostane.  
Ko nas že davno več ne bo,  
bo zemlja razpadla na petintrideset mesecev  
in ne bo več nikakršnega ognja.

# DEČEK S SEDMIMI PRSTI

Ta noč rojeva iznakažena bitja:  
ovce s petimi rogovi,  
volkove s tremi glavami  
in najlepšega dečka s sedmimi prsti.  
Pravijo, da tak deček ni le nočni privid,  
temveč resnica iz mesa in krvi,

ki živi in se giblje med nami  
in nam kaže naš pravi obraz.  
Mi vsi počasi izginjamo med orumenelim papirjem,  
počasi postajamo vidna umazanija,  
naš drugačni deček s sedmimi prsti pa žari nad nami  
in kaže pravo podobo bitij in stvari.

## VĚLIKI POŽIRALEC

Vse požira naš požiralec:  
žlice, nože, krožnike in mize.  
Včasih požre šotor, ob nedeljah najlepšo cerkev.  
Naši gozdovi mu ne potešijo lakote.  
Večkrat ga opazujem pri presnavljanju:  
čeljusti meljejo kamne in železo,  
topove, konje in podmornice,  
ob največjih praznikih zmeljejo  
celó velike države in narode.  
naš požiralec golta in golta in je vedno na pohodu.  
Njegov dobri tek se nikoli ne ustavi.  
Niti z največjim zalogajem se ne zadavi.

## DUH IN TELO

Zvečer se odlušči glava od vratu,  
kri rahlo teče,  
to je ločitev duha in telesa.  
Obglavljena glava telovadi na postelji,  
njenih plesov ni mogoče preprečiti.  
Oči v glavi so čudno žive.  
Ta stvar misli zelo velike zadeve.  
Telo je že davno ubito,  
glava pa divja naprej.  
Kri rahlo teče,  
ker sta se ločila duh in telo.